

บทที่ 4

ผลการทดลองและวิจารณ์ผลการทดลอง

4.1 ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในอาหารไก่ไข่ต่อระดับองค์ประกอบทางเคมีใน สูตรอาหาร (จากการคำนวณ)

สูตรอาหารที่ใช้ในการทดลองมีระดับโภชนาการต่างๆ ในระดับที่เพียงพอต่อการดำรงชีพสำหรับไก่ไข่ในระยะทดลอง โดยผลการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารไก่ไข่ที่ใช้ในการทดลองพบว่า สูตรอาหารแต่ละสูตรซึ่งมีปริมาณเปลือกเสาวรสีแตกต่างกัน คือ ที่ระดับ 0, 5, 10, 15 และ 20 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ โดยมีระดับโปรตีน พลังงาน และไขมันที่ใกล้เคียงกัน โดยระดับโภชนาการต่างๆ ดังกล่าวมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยตามระดับของการใช้เปลือกเสาวรสีในระดับที่เพิ่มขึ้น ในขณะที่ระดับของเยื่อใยในสูตรอาหารมีระดับที่เพิ่มขึ้นตามระดับการใช้เปลือกเสาวรสีที่เพิ่มขึ้น แต่อย่างไรก็ตามระดับโภชนาการดังกล่าวยังอยู่ในระดับที่เพียงพอกับความต้องการของไก่ไข่อยู่ คือ โดยโปรตีนที่ได้จากการคำนวณในอาหารแต่ละสูตรอยู่ในระดับ 16.61, 16.59, 16.57, 16.55 และ 16.54 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ ค่าพลังงานใช้ประโยชน์ได้อยู่ในระดับ 2,983.00, 2,965.60, 2,948.10, 2,931.00 และ 2,913.00 กิโลแคลอรี/กิโลกรัมอาหารตามลำดับ ค่าระดับไขมันอยู่ในระดับ 2.90, 2.81, 2.72, 2.62 และ 2.53 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ และมีระดับเยื่อใยอยู่ในระดับ 3.31, 4.80, 6.29, 7.78 และ 9.27 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ โดยองค์ประกอบทางเคมีของสูตรอาหารไก่ไข่แต่ละสูตรที่ได้จากการคำนวณ แสดงดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงองค์ประกอบทางเคมีของสูตรอาหารแต่ละสูตร (จากการคำนวณ)

องค์ประกอบ	ระดับการใช้เสาวรสีในสูตรอาหาร				
	0%	5%	10%	15%	20%
สิ่งแห้ง (%)	81.29	81.63	81.98	82.34	82.69
โปรตีน (%)	16.61	16.59	16.57	16.55	16.54
EE (%)	2.90	2.81	2.72	2.62	2.53
เยื่อใย (%)	3.31	4.80	6.29	7.78	9.27
ME (kcal/kg of feed)	2,983.00	2,965.60	2,948.10	2,931.00	2,913.00

4.2 ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในอาหารไก่ไข่ต่อระดับองค์ประกอบทางเคมีใน สูตรอาหาร (จากการวิเคราะห์)

สูตรอาหารที่ใช้ในการทดลองซึ่งมีระดับโภชนะต่างๆ ตามการคำนวณ (ตารางที่ 6) ซึ่งเป็นระดับที่เพียงพอต่อความต้องการสำหรับไก่ไข่ในระยะทดลองนั้น จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของอาหารที่ใช้ในการทดลอง พบว่า สูตรอาหารแต่ละสูตรซึ่งมีปริมาณเปลือกเสาวรสีเป็นส่วนประกอบในปริมาณที่แตกต่างกัน คือ ที่ระดับ 0, 5, 10, 15 และ 20 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ มีระดับโปรตีน พลังงาน และไขมันที่ใกล้เคียงกัน โดยระดับของโปรตีนในสูตรอาหารมีค่าเท่ากับ 16.08, 16.27, 16.48, 16.71 และ 16.19 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ ค่าระดับไขมันที่ได้จากการวิเคราะห์ทางเคมี มีค่าเท่ากับ 2.76, 3.16, 3.17, 3.00 และ 2.92 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ในขณะที่ระดับเยื่อใยจากการวิเคราะห์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามระดับการเพิ่มปริมาณเปลือกเสาวรสีในสูตรอาหาร คือ 3.52, 5.04, 7.41, 9.28 และ 10.28 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ ระดับพลังงานที่ได้จากการวิเคราะห์เป็นพลังงานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4,302.54, 4,350.72, 4,321.79, 4,277.14 และ 4,192.96 กิโลแคลอรี/กิโลกรัมอาหาร ตามลำดับ ซึ่งระดับของโภชนะที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของอาหารสูตรต่างๆ แสดงดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 องค์ประกอบทางโภชนะของเปลือกเสาวรสี และอาหารแต่ละสูตรอาหาร
(จากการวิเคราะห์)

องค์ประกอบ	เปลือก เสาวรสี	ระดับการใช้เสาวรสีในสูตรอาหาร				
		0%	5%	10%	15%	20%
สิ่งแห้ง (%)	93.72	89.42	89.88	90.16	90.17	90.36
โปรตีน (%DM)	7.72	16.08	16.27	16.48	16.71	16.19
EE (%DM)	1.92	2.76	3.16	3.17	3.00	2.92
กาก (%DM)	30.16	3.52	5.04	7.41	9.28	10.28
GE (kcal/kg of feed)	6,190.06	4,302.54	4,350.72	4,321.79	4,277.14	4,192.96

4.3 ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารต่อประสิทธิภาพการผลิตไก่ไข่

ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารต่อประสิทธิภาพการผลิตไก่ไข่ จากการศึกษาแบ่งเป็นไก่ไข่แต่ละกลุ่มตามระดับของการใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 0, 5, 10, 15 และ 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหาร โดยพบว่าน้ำหนักตัวเมื่อเริ่มการทดลอง ไก่ไข่ในแต่ละกลุ่มมีน้ำหนักตัวที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.79, 1.78, 1.79, 1.83 และ 1.58 กิโลกรัมต่อตัว ตามลำดับ และเมื่อสิ้นสุดการทดลอง น้ำหนักของไก่ไข่ในกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารมีน้ำหนักสุดท้ายสูงกว่ากลุ่มอื่น อย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) ในขณะที่กลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีในระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารมีน้ำหนักตัวสุดท้ายต่ำกว่ากลุ่มอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) ซึ่งไก่ไข่แต่ละกลุ่มมีค่าน้ำหนักตัวสุดท้ายเท่ากับ 1.70, 1.68, 1.80, 1.67 และ 1.54 กิโลกรัมต่อตัวตามลำดับ ($P>0.05$) ดังแสดงในตารางที่ 8

ในขณะที่ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารที่ระดับต่างๆ ต่อการปริมาณอาหารที่กิน ของไก่ไข่แต่ละกลุ่มมีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P<0.05$) โดยพบว่าปริมาณการกินอาหารของไก่ไข่ในกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารมีปริมาณการกินได้ที่น้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) แต่ไม่มีความแตกต่างกับกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 5, 10 และ 15 เปอร์เซ็นต์ โดยปริมาณการกินที่ของไก่ไข่ในแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 99.52, 99.35, 99.02, 99.24 และ 98.91 กรัมต่อตัวต่อวัน ตามลำดับ เช่นเดียวกับปริมาณอาหารที่ใช้เฉลี่ยตลอดการทดลองของไก่ในแต่ละกลุ่มพบว่าไก่ไข่ในกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารมีปริมาณอาหารที่ใช้ตลอดการทดลองที่น้อยกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) ปริมาณการใช้อาหารตลอดการทดลองของไก่ไข่ในแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 8,359, 8,346, 8,318, 8,336 และ 8,309 กรัม ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาถึงน้ำหนักไข่ที่ได้เฉลี่ยต่อฟองพบว่า ไก่ไข่ในกลุ่มที่ใช้อาหารจากเปลือกเสาวรสีที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์ให้น้ำหนักไข่เฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักไข่เฉลี่ยของไก่ไข่ในแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 59.09, 60.62, 64.51, 60.54 และ 61.17 กรัมต่อฟอง ตามลำดับ แต่น้ำหนักไข่รวมเฉลี่ยตลอดการทดลองของไก่ไข่แต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีในระดับสูงที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ให้น้ำหนักไข่รวมเฉลี่ยตลอดการทดลองที่ต่ำกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 5 เปอร์เซ็นต์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีในระดับ 10 และ 15 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักไข่รวมเฉลี่ยตลอดการทดลองของไก่ไข่แต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 3,837, 3,655, 3,458, 3,342 และ 2,827 กรัม ตามลำดับ ($P>0.05$) ดังแสดงในตารางที่ 8

ในด้านของประสิทธิภาพการเปลี่ยนอาหารเป็นไข่นั้น พบว่าการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารแต่ละระดับนั้นให้ค่าของประสิทธิภาพการเปลี่ยนอาหารไปเป็นไขมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) โดยพบว่ากลุ่มไก่ไข่ที่ใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์มีประสิทธิภาพการเปลี่ยนอาหารไปเป็นไขต่ำกว่ากลุ่มควบคุมและกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 5 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารที่ระดับ 10 และ 15 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งประสิทธิภาพการเปลี่ยนอาหารไปเป็นไขของไก่ไข่แต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 2.18, 2.28, 2.41, 2.49 และ 2.94 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าไก่ไข่กลุ่มที่มีการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารที่ระดับสูงขึ้นมีแนวโน้มที่มีประสิทธิภาพการเปลี่ยนอาหารไปเป็นไขที่เลวลง ตามระดับของการเพิ่มขึ้นของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหาร ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารต่อสมรรถภาพการผลิตของไก่ไข่

ลักษณะที่ศึกษา	ระดับการใช้เสาวรสีในสูตรอาหาร					SEM
	0%	5%	10%	15%	20%	
น้ำหนักเริ่มต้น (กก/ตัว)	1.79	1.78	1.79	1.83	1.85	0.01
น้ำหนักเฉลี่ยเมื่อสิ้นสุดการทดลอง (กก/ตัว)	1.70 ^b	1.68 ^b	1.80 ^a	1.67 ^b	1.54 ^c	0.01
ปริมาณอาหารที่กินเฉลี่ย (กรัม/ตัว/วัน)	99.52 ^a	99.35 ^{ab}	99.02 ^{ab}	99.24 ^{ab}	98.91 ^a	0.07
น้ำหนักไข่ที่ได้ (กรัม/ฟอง)	59.09 ^b	60.62 ^b	64.51 ^a	60.54 ^b	61.17 ^{ab}	0.53
ปริมาณอาหารเฉลี่ยตลอดการทดลอง (กรัม)	8,359 ^a	8,346 ^{ab}	8,318 ^{ab}	8,336 ^{ab}	8,309 ^b	6.04
น้ำหนักไข่ตลอดการทดลอง (กรัม)	3,837 ^a	3,655 ^a	3,458 ^{ab}	3,342 ^{ab}	2,827 ^b	109.75
ประสิทธิภาพการเปลี่ยนอาหารเป็นไข	2.18 ^b	2.28 ^b	2.41 ^{ab}	2.49 ^{ab}	2.94 ^a	0.09

^{a, b, c} ตัวอักษรในแถวเดียวกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$)

4.4 ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารต่อคุณภาพของไข่ไก่

จากการผลของการใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 0, 5, 10, 15 และ 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหาร ต่อลักษณะคุณภาพของไข่ โดยพบว่าลักษณะคุณภาพของไข่โดยภาพรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) โดยผลการใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับต่างๆ ต่อน้ำหนักฟองไข่ที่ได้นั้นมีค่าน้ำหนักเฉลี่ยต่อฟองที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) พบว่าไข่ไก่ในกลุ่มที่ใช้อาหารจากเปลือกเสาวรสีที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์ให้น้ำหนักไข่เฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญ ($P<0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักไข่เฉลี่ยของไข่ไก่ในแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 59.09, 60.62, 64.51, 60.54 และ 61.17 กรัมต่อฟอง ตามลำดับ เมื่อแยกพิจารณาศึกษาส่วนต่างๆ ของฟองไข่พบว่า ในส่วนของน้ำหนักไข่ขาวที่ได้จากไข่ไก่ที่ได้รับสูตรอาหารที่มีเปลือกเสาวรสีเป็นองค์ประกอบที่ระดับต่างๆ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) โดยกลุ่มไข่ไก่ที่ได้รับเปลือกเสาวรสีในระดับ 10 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารมีระดับของไข่ขาวที่สูงกว่ากลุ่มอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหาร ค่าของไข่ขาวของไข่ไก่แต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 34.20, 35.27, 38.03, 35.34 และ 36.21 กรัมต่อฟอง ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 9

ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีต่อน้ำหนักไข่แดงเฉลี่ยต่อฟองของไข่ไก่แต่ละกลุ่มพบว่า น้ำหนักของไข่แดงมีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P<0.05$) โดยกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารมีน้ำหนักไข่แดงที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ค่าของไข่แดงในแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 17.62, 17.92, 18.75, 17.91 และ 17.50 กรัมต่อฟองตามลำดับ ในส่วนของน้ำหนักของเปลือกไข่ในแต่ละกลุ่ม พบว่าไข่ไก่ที่ได้รับสูตรอาหารเปลือกเสาวรสีที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์มีน้ำหนักของเปลือกไข่ที่สูงที่สุดแตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) แต่ไม่แตกต่างกับไข่ไก่ในกลุ่มอื่นๆ ซึ่งค่าน้ำหนักของเปลือกไข่ในไข่ไก่แต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 6.85, 7.02, 7.36, 7.13 และ 6.96 กรัมต่อฟอง ตามลำดับ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาความหนาของเปลือกไข่ในไข่ไก่แต่ละกลุ่มที่ได้รับสูตรอาหารที่มีเปลือกเสาวรสีเป็นองค์ประกอบระดับต่างๆ พบว่า ความหนาของเปลือกไข่ในแต่ละกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.415, 0.419, 0.421, 0.420 และ 0.409 มิลลิเมตร ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 9

เมื่อพิจารณาความสูงของไข่แดง ซึ่งเป็นตัวชี้วัดถึงความสด และคุณภาพของไข่สดที่ดี นั้นพบว่า การใช้เปลือกเสาวรสีในระดับต่างๆ ในสูตรอาหารมีผลต่อระดับความสูงของไข่แดง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) โดยค่าความสูงไข่แดงในกลุ่มที่ใช้สูตรอาหารที่ เปลือกเสาวรสีเป็นองค์ประกอบที่ระดับ 5, 10 และ 15 เปอร์เซ็นต์ มีระดับความสูงของไข่แดงที่ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) แต่กลุ่มไก่ไข่ที่ได้รับสูตรอาหารเปลือก เสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์มีความสูงของไข่แดงไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม โดยความสูงของ ไข่แดงในไก่ไข่แต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 1.32, 1.35, 1.37, 1.35 และ 1.34 เซนติเมตร ตามลำดับ

ส่วนผลของการใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับต่างๆ ต่อระดับของสีไข่แดง ซึ่งเป็นลักษณะ หลักที่ทำให้ทราบถึงคุณภาพของไข่ และความสามารถของเปลือกเสาวรสีในการให้สารสีแก่ไข่ แดง พบว่า ระดับสีไข่แดงของไก่ไข่ที่ได้รับสูตรอาหารเปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ใน สูตรอาหารมีระดับสีไข่แดงต่ำกว่ากลุ่มควบคุม และกลุ่มที่ได้รับสูตรอาหารเปลือกเสาวรสีใน ระดับต่างๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) แต่ในกลุ่มที่ได้รับสูตรอาหารที่มีเปลือกเสาวรสี เป็นองค์ประกอบที่ระดับ 5, 10 และ 15 เปอร์เซ็นต์มีระดับสีไข่แดงแตกต่างกันอย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ ($P > 0.05$) โดยค่าระดับของสีไข่แดงในแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 7.83, 7.49, 7.46, 7.39 และ 6.48 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าสูตรอาหารที่ใช้เปลือกเสาวรสีเป็นองค์ประกอบ ในสูตรอาหารในระดับ 5, 10 และ 15 เปอร์เซ็นต์ มีผลต่อสีของไข่แดงไม่แตกต่างจากกลุ่ม ควบคุม ซึ่งใช้ข้าวโพดเป็นวัตถุดิบหลัก ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารต่อคุณภาพของไข่ไก่

ลักษณะที่ศึกษา	ระดับการใช้เสาวรสีในสูตรอาหาร					SEM
	0%	5%	10%	15%	20%	
น้ำหนักไข่ (กรัม/ฟอง)	59.09 ^b	60.62 ^b	64.51 ^a	60.54 ^b	61.17 ^{ab}	0.53
น้ำหนักไข่ขาว (กรัม/ฟอง)	34.20 ^b	35.27 ^b	38.03 ^a	35.34 ^b	36.21 ^{ab}	0.38
น้ำหนักไข่แดง (กรัม/ฟอง)	17.62 ^b	17.92 ^{ab}	18.75 ^a	17.91 ^{ab}	17.50 ^b	0.16
น้ำหนักเปลือกไข่ (กรัม/ฟอง)	6.85 ^b	7.02 ^{ab}	7.36 ^a	7.13 ^{ab}	6.96 ^{ab}	0.07
ความสูงไข่แดง (ซม)	1.32 ^b	1.35 ^a	1.37 ^a	1.35 ^a	1.34 ^{ab}	0.01
ความหนาเปลือกไข่ (มม)	0.415	0.419	0.421	0.420	0.409	0.003
สีไข่แดง	7.83 ^a	7.49 ^a	7.46 ^a	7.39 ^a	6.48 ^b	0.13

^{a, b} ตัวอักษรในแถวเดียวกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$)

4.5 ผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารต่อต้นทุนการผลิตไข่ไก่

จากการใช้เปลือกเสาวรสีเป็นวัตถุดิบองค์ประกอบในสูตรอาหารที่ระดับ 0, 5, 10, 15 และ 20 เปอร์เซ็นต์ พบว่าต้นทุนในการผลิตอาหารต่อกิโลกรัม มีแนวโน้มลดลงตามการเพิ่มขึ้นของเปลือกเสาวรสีที่ใช้ในสูตรอาหาร ซึ่งมีค่าเท่ากับ 12.49, 12.09, 11.69, 11.29 และ 10.89 บาทต่อกิโลกรัมอาหาร และเมื่อพิจารณาต้นทุนอาหารต่อหน่วยการผลิตไข่แล้วพบว่า สูตรอาหารที่มีการใช้เปลือกเสาวรสีที่สูงขึ้นมีต้นทุนในการผลิตไข่ 1 กิโลกรัมที่สูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P>0.05$) และต้นทุนค่าอาหารต่อการผลิตไข่ 1 กิโลกรัมสูงที่สุด คือ กลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีเป็นองค์ประกอบที่ 20 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งค่าต้นทุนการผลิตไข่ต่อไข่ 1 กิโลกรัมในแต่ละกลุ่ม มีค่าเท่ากับ 26.80, 27.60, 28.12, 28.16 และ 32.01 บาทต่อไข่ 1 กิโลกรัม ตามลำดับ ปริมาณอาหารที่ใช้เฉลี่ยตลอดการทดลองของไก่ไข่ในกลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 5, 10 และ 15 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม ในขณะที่กลุ่มไก่ไข่ที่ใช้สูตรอาหารที่มีเปลือกเสาวรสีในระดับ 20 เปอร์เซ็นต์ มีปริมาณการใช้อาหารที่ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ปริมาณการใช้อาหารตลอดการทดลองของไก่ไข่ในแต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 8,359, 8,346, 8,318, 8,336 และ 8,309 กรัม ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาถึงน้ำหนักไข่รวมเฉลี่ยตลอดการทดลองของไก่ไข่แต่ละกลุ่มพบว่า กลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีในระดับสูงที่ระดับ 5 เปอร์เซ็นต์ให้น้ำหนักไข่รวมเฉลี่ยตลอดการทดลองที่สูงไม่แตกต่างกับกลุ่มควบคุม ในขณะที่กลุ่มที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 20 เปอร์เซ็นต์มีน้ำหนักไข่รวมที่ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมและกลุ่มที่ใช้สูตรอาหารที่ใช้เปลือกเสาวรสีที่ระดับ 5 เปอร์เซ็นต์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) โดยน้ำหนักไข่รวมเฉลี่ยตลอดการทดลองของไก่ไข่แต่ละกลุ่มมีค่าเท่ากับ 3,837, 3,655, 3,458, 3,342 และ 2,827 กรัม ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงผลของการใช้เปลือกเสาวรสีในสูตรอาหารต่อต้นทุนการผลิตไข่ไก่ 1 กิโลกรัม

ลักษณะที่ศึกษา	ระดับการใช้เสาวรสีในสูตรอาหาร					SEM
	0%	5%	10%	15%	20%	
ต้นทุนค่าอาหาร (บาท/กก)	12.49	12.09	11.69	11.29	10.89	-
ปริมาณอาหารเฉลี่ยตลอดการทดลอง (กรัม)	8,359 ^a	8,346 ^{ab}	8,318 ^{ab}	8,336 ^{ab}	8,309 ^b	6.04
ต้นทุนค่าอาหารตลอดการทดลอง (บาท)	104.40 ^a	100.90 ^b	97.24 ^c	94.12 ^d	90.48 ^e	0.38
น้ำหนักไข่ตลอดการทดลอง (กรัม)	3,837 ^a	3,655 ^a	3,458 ^{ab}	3,342 ^{ab}	2,827 ^b	109.75
ต้นทุนการผลิต/ไข่ 1 กิโลกรัม (บาท)	27.65	28.84	29.15	28.75	33.53	0.71

^{a, b, c, d, e} ตัวอักษรในแถวเดียวกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$)